

ЕДИ МАРИНОВ ЛОДКАТА

chitanka.info

София, 2008

Лодката е спусната във водата. Морето е равно като тепсия. В далечината виждам неясните очертания на близките острови. Потупвам лодката и ѝ казвам наум, нежно, че днес може би, ще отидем до някой от тях. Тя се поклаща лекичко от дребните вълни, които се разбиват в дървения кей, като че ми кима, че да, съгласна е с мен, би ѝ било приятно. След това потропва тихо по мокрото дърво, сякаш ме подканя да се кача, да я развържа и да се понесем в свободата на безкрайната синева. Заедно, и все по-навътре, докато се откъснем от обикновеността и се докоснем до съвършенството на безбрежното спокойствие.

Мисля си, че днес денят е наистина прекрасен за плаване. Морето е привидно спокойно, но аз знам силата, която се крие в дълбините му, двамата с лодката познаваме теченията тук. Грее слънце, но са го подгонили ято пухести облачета с най-различни причудливи форми, които ще го настигнат, когато влезем навътре. Духа съвсем слаб вятър, точно колкото да не се изпотявам, а моята малка лодчица да може да полети навътре, порейки вълните.

Обръщам се към лодката и ѝ обещавам тържествено, че днес няма да пускам мотора, че ще я оставя да се носи свободна по вятъра. Поглеждам я — съвсем мъничка, не повече от 4 метра, но е моето малко съкровище. Ярво синя е, боядисах я преди няма месец, с два жълти и един бял кант (на ватерлинията). Малката, но здрава мачта по средата носи товара си гордо — блестящото бяло платно, сребристите въжета и разбира се, на върха — малкото знаме — закачка със стария като морето пиратски герб.

Поглеждам от брега — виждам само една-две рибарски лодки във водата, наблизо са и мрежите-огради на кораловите ферми. Днес е прекрасен ден за плаване. Днес ще бъда на свобода — сам в простора, точка, загубена между двете безкрайности — небето и водата. Развързвам въжетата и протягам крак, Стъпвам стабилно и протягам с ръка, за да се оттласна от кея — дървото е мокро и хлъзгаво...

Някой ме бутва по рамото и ме кара да отделя поглед от красивата снимка на стената. Сервитьорката щяла да си ходи, иска да ѝ платя сметката. Правя го и между другото питам колко струва фотографията на малката лодка в спокойното море, с дърветата, с облаците, с фермата и рибарите. Плащам и за нея, може би малко повече,

отколкото струва в действителност. Но просто знам, че това е най-доброто, което мога да имам в момента. Поне още мога да мечтая, да сънувам наяве... Разплаках се...

Струва си...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.